

ЛИСОВА ПРИГОДА

З курника прибігла жінка,
Руки в неї аж тряслись...
«Чоловіче, бійся бога,
Задушив нам курку лис!»

Чоловік не глупий вдався.
Грізно закричав: «Го-го!
Дай лишень мені сю курку,
Нею зловлю я його!»

В паркані при самій хвіртці
Дірка при землі була;
Він сильце поклав на хвіртці,
Далі курочка лягла.

Лис Микита йде й міркує:
Що би то зробити слід?
Конче треба курку вкрасти,
Щоб на завтра був обід.

Не роздумуючи довго,
Шусть у дірку, курку хап!
Ой, нещастя! В тій же хвилі
І сильце за шию цап!

Шарпнув лис — ще гірше стало.
Переляканий глядить,
Аж з обухом величезним
З хати чоловік біжить.

Лис, не думавши багато,
Шусть у дірку за паркан,
Чоловік собі міркує:
«Вже тобі я раду дам!»

Виліз на паркан низенький,
Приклякнув і замахнувся —
Геп! Лис знову шусть у дірку,
Хлоп упав, аж ізвихнувся.

Ось мужик сидить і стогне,
Онде лис за парканом.
«Почекай ти, клятий лисе,
Дам тобі я топором!»

Швидко хвiрткою вбiгає
На подвiр'я чоловiк.
Лис у дiрку шусть щодуху,
Вiд обуха цупко втiк.

Бачить хлоп, що сам не зможе
Злого лиса доконать,
Ось почав вiн, що є сили,
Жiнку з хати викликать.

Жiнка хопила за вили
I на помiч вже бiжить.

От тепер, мiй лисе милий,
Вже тобі, мабуть, не жить.

Хлоп знадвору iз обухом,
Баба з вилами в дворi.
Лис крiзь дiрку скочив духом...
«Шпигай, жiнко! Вiн в дiрi!»

Та не встигла шпигнуть жiнка,
Попри ноги лис махнув.
Ледве встигла озирнутись,
Вiн в дiру назад шульнув.

Там, пiднявши вверх сокиру,
Хлоп уже на нього ждав,
Розмахнувся, змiрив добре
I щосили разом втяв.

Сли б на волос поспiшився,
Згиб би лис ані мур-мур,
А тим часом лис скрутився,
А мужик розтяв лиш шнур.

Чувшись вільним, лис за курку
Та й махнув, куди видать,
Чоловік став наче дурень,
Жінка теж ні в дві ні в п'ять.

Каже жінка: «Ей, ти, чопе!
Чом обухом ти не бив?»
Сплюнув чоловік зо злості
Та й ще жінку насварив.